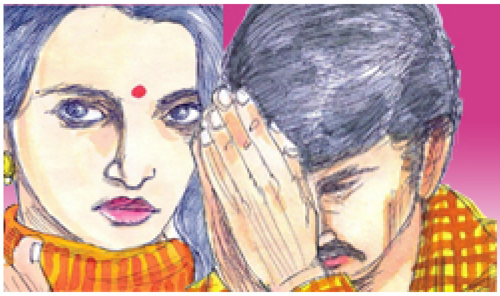

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

ఒక్క క్షణం నా మెదడులో ఏదో లైట్ వెలిగినట్లైంది. ఆ లైట్ వెలుతురులో నా చింపిరి జుట్టు, నైట్‌పాంటూ, మ్యాచింగ్ లేని జాకెట్‌లో నా అవతారం స్పష్టంగా నాకే కనిపించింది.

అంతే! ఠకీమని తలుపేశాను.

గబగబా గదిలోకి పరుగెత్తి తలదువ్వుకున్నాను. జాకెట్‌కి జిప్ పెట్టేశాను.

"లిప్‌స్టిక్" మరీ ఎక్కువౌతుందా?" తేల్చుకునే లోపలే కాలింగ్‌బెల్ మళ్ళీ మోగింది. ఎక్కడివక్కడ వదిలేసి, కంగారుగా వచ్చి తలుతీశాను.

అతిగా ఆయాసపడుతున్న నావైపు విచిత్రంగా చూశాడతను.

"మీ యింటి రిపేర్లు, పెయింట్ ఖర్చుల లెక్కలు ఈ కాగితంలో ఉన్నాయి. ఇది మిగిలిన డబ్బు. మా నాన్నకి తీరికలేక నాకప్పగించాడు. మీ సేవతో బాటు, ఆఫీసు పని కూడా చేయాలిగా. ఇంకా మీవి రెండు పెయింట్ డబ్బాలు ఉండిపోయాయి. అవి రేపు తెచ్చి యిస్తాను" చెబుతున్నాడు.

సందీప్‌ని దగ్గరగా చూస్తున్నానన్న ఆనందంలో, అతనేం మాట్లాడుతున్నాడో కూడా సరిగ్గా అర్థంకాలేదు.

అతను నా చేతిలో ఓ కాగితంతోబాటు, బొత్తిగా ఉన్న నోట్లను కుక్కి వెనక్కి తిరిగాడు.

"సందీప్!.. ఒక్క నిముషం."

అతన్ని పిలిచాననే అనుకున్నాను. కానీ మాటలు గొంతుదాటి రాలేదు. నా కంగారుకి, చేతిలోనుంచి డబ్బులు జారి కిందపడిపోయాయి.

అతను చూసి కూడా చూడనట్టు వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఒఠ్ఠి పొగరుబోతు. ఎప్పుడూ ఆ ఫేస్ అలాగే వుంటుంది కాబోలు" గొణుక్కుంటూ కిందపడిన డబ్బుని జాగ్రత్తగా తీస్తూ వున్నాను. ఇంతలో, గేటు ముందు ఒక స్కూటీ వచ్చి ఆగింది. "స్వప్నా" ఉత్సాహంగా లేచాన్నేను.

నాకంటే, ముందే వాళ్ళిద్దరి పలకరింపులు అయ్యాయి. స్వప్నని చూసి నవ్వాడు కూడా.

"నవ్వితే బావుంటాడు" అనుకుంటుండగానే, స్వప్న సుడిగాలిలా వచ్చి చుట్టేసింది.

"ఎన్నాళ్ళైంది మనం కలిసి" అంది ఉత్సాహంగా లోపలికి నడుస్తూ.

"మేం నిన్ననే వచ్చాం. మేమేదో పనుల్లో బిజీగా వుంటూ అనుకుని, నిన్ననే నువ్వు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి నన్ను కలవాలి కదా! ఏం చేస్తున్నావ్ మరి?" అంటూ సరదాగా స్వప్న చెవి మెలేస్తూ.

"నిజమేనే. నువ్వొచ్చావంటే, రెక్కలు కట్టుకుని వాలిపోదామనే అనుకున్నాను. కానీ ముఖ్యమైన పని ఒకటి వచ్చింది. అందుకే రాలేదు." అని ఓ క్షణం ఆగి.

"నా కన్నా ముఖ్యమైన పనేంటి? అని మాత్రం అడగకు. అది సర్‌ప్రైజ్! తర్వాత చెప్తాను" అంది నవ్వేస్తూ.

ఇద్దరం నా రూంలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం.

"అవునూ..! సందీప్ యిక్కడికొచ్చాడేంటి?" అడిగింది మాటల మధ్యలో.

"ఏదో యింటి రిపేర్లూ, ఖర్చులూ తాలూకు డబ్బులు యిచ్చి వెళ్ళాడు" చేతిలో డబ్బుని డ్రాలో పెడుతూ నిర్లక్ష్యంగా చెప్పాను.

"ఓ.. సందీప్ నాన్నగారు మీ అమ్మ దగ్గర పనిచేస్తారు కదూ" అంది మంచం మీద వెనక్కి వాలుతూ.

"మా అమ్మ దగ్గర పనిచేయడంకాదు. ఇద్దరూ ఒకే ఆఫీసులో పని చేస్తారు" కరెక్ట్ చేశాను.

"కానీ.. నో అఫెన్స్! నేను చెప్పిందే కరెక్టు. మీ సొంతపన్లు కూడా ఆయన చేతే చేయిస్తారుగా. మొన్నీమధ్య ఆయనకి ఒంట్లో బాగోలేకపోతే, మీ యింటి పెయింట్ వర్క్ అంతా సందీపే చూసుకోవాల్సి వచ్చింది.

పాపం ఆ పనుల్లో పడి, టెండర్ వేసే రోజు లేటుగా వచ్చి, మాధవన్నయ్య దగ్గర తిట్లు కూడా తిన్నాడు."

"ఇందులో కోపం తెచ్చుకోవడానికేముందీ? నిజమే కదా" అన్నాను తేలిగ్గా తీసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ.

"ఇంతకీ, మాధవన్నయ్య టెండర్‌కీ, సందీప్‌కీ ఏంటి సంబంధం?" అడిగాను స్వప్నని.

"సందీప్ యిప్పుడు మా అన్నయ్య దగ్గరే పనిచేస్తున్నాడు. ఎం.బి.ఏ పూర్తయ్యి రెండేళ్ళయినా, ఎక్కడా ఉద్యోగంలో కుదురుగా పనిచేయలేదు. ఆ మధ్య ఢిల్లీలో మంచి కంపెనీలోనే ఉద్యోగం వచ్చింది. అయినా, ఆర్నెల్లకల్లా వెనక్కి వచ్చేశాడు.

నీకు తెలుసుగా అదో రకం మనిషి. ఎక్కువగా మూడీగా, అప్పుడప్పుడూ నార్మల్‌గా ఉంటుంటాడు.

సొంతగా ఏదో వ్యాపారం పెట్టాలని ఆలోచనట. కానీ, చేతిలో డబ్బులేదు. అందుకే ప్రస్తుతానికి మాధవన్నయ్యకి బిజినెస్‌లో తోడుగా వుంటున్నాడు. ఆ సంగతొదిలెయ్. నీ గురించి చెప్పు. బి.టెక్ అయిపోయింది. నెక్స్ట్ జాబ్ చేస్తావా? లేకపోతే చదువు కంటిన్యూ చేస్తావా?"

"అబ్బా! ఎగ్జామ్స్ అయిపోయి వారం కూడా కాలేదు. ఇప్పుడే ఆలోచించే మూడ్ లేదు. అమ్మతో డిస్కస్ చేసి నిర్ణయించుకుంటాను. మరి నీ సంగతేంటి? సైకాలజీలో పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తావా?" తిరిగి ప్రశ్న వేశాను.

"చెయ్యాలనే వుంది. కానీ అంతకన్నా ముఖ్యమైన విషయం యింకోటి కూడా వుంది. అన్నీ తర్వాత తీరిగ్గా చెప్తాను కానీ ముందు ఆకలేస్తుంది. అన్నట్టు సైకాలజీకీ, బయాలజీకీ చాలా దగ్గర సంబంధం వుంది తెలుసా? టైంకి అన్నం తినలేదనుకో. అది మన హ్యాపీ మూడ్ మీద ఎఫెక్ట్ చూపిస్తుందన్నమాట" అంది పొట్టమీద చెయ్యిపెట్టి గుండ్రంగా తిప్పుతూ.

స్వప్నని చూసి నవ్వొచ్చింది నాకు.

"రెండు నిముషాల్లో స్నానం చేసి వస్తాను. లంచ్ చేద్దాం" అంటూ లేచి వార్డ్‌రోబ్ తెరిచాను. నా జీన్స్, స్కర్ట్స్ ఒక్కటి కూడా కనిపించలేదు. "ఖచ్చితంగా వాటిని మానవమాత్రుడి కంటబడకుండా దాచి పెట్టి వుంటుంది. అమ్మా! యూ ఆర్ యింపాజిబుల్" అనుకుంటూ చేతికి అందిన డ్రస్ బైటికి తీశాను.

స్నానం చేసి వస్తూనే, "ఓ మైగాడ్" అంటూ స్వప్న కేక.

"ఏమైంది?" పరుగున స్వప్న కూర్చున్న చోటికి వెళ్ళాను.

"నా ఫోన్ ఉన్నట్టుండి ఆగిపోయింది. వీడియోగేమ్ మధ్యలో ఉన్నాను" అంది నీరసంగా.

నేను పకపకా నవ్వాను.

"కాస్సేపటిదాకా యింట్లో ఏ గాడ్జెట్సూ పనిచేయవు. అమ్మ 'ఎక్స్‌ఫినిటీ అని కొత్త డివైజ్ యిన్ స్టాల్ చేసింది. ఆటోమేటిగ్గా లంచ్‌టైంకీ, డిన్నర్ టైంకీ, ఇంట్లో వున్న ఫోన్లన్నీ ఆగిపోతాయి."

"బాబోయ్!" అరిచింది స్వప్న.

"అంతేకాదు. ఇంట్లో వైఫైని కూడా కూడా అమ్మ ఫోన్‌లో నుంచి కంట్రోల్ చేస్తుంది. అదేకాదు నా ఫోన్‌లో లొకేషన్ ట్రాకింగ్ కూడా వుంది. ఇంకా నా ఇ మెయిల్, ఫేస్‌బుక్, ఇన్‌స్టాగ్రామ్ పాస్‌వర్డ్స్ అన్నీ అమ్మకి తెలుసు" చెప్పాను గడగడా.

"బాబోయ్ ఎలా బతుకుతున్నావే" అంది స్వప్న ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ.

"మా సంచరిత మీ అమ్మ అనుకో. నువ్వూ నాలానే బతికేస్తావు. ఇందులో ఆశ్చర్యపడేదేమీలేదు" అన్నాను నవ్వేస్తూ.

మర్నాడు పొద్దున్నే ఐదున్నరకి అలారం మోగడంతో మెలుకువ వచ్చింది. అలారం ఆపి, మొహం మీద పడుతున్న జుట్టుని వెనక్కి తోసుకుంటూ బద్ధకంగా కళ్ళు విప్పాను.

గదిలో పసుపురంగు బెడ్‌లాంప్ వెలుతురు తప్ప యింకేమీ కనిపించడంలేదు. కళ్ళు నులుముకుని చూశాను. కిటికీలో నుంచి మసకచీకటి కనిపించింది.

"అమ్మో! యింత పొద్దున్నే అలారం దేనికి?" నాలో నేను మాట్లాడుకుంటూ ఉండగానే, నా గది తలుపు తెరుచుకుంది. నా గది తలుపుకి లోపలనుంచి గడియవేసుకోవడానికి వీలులేదు. టి.విల్లో, సినిమాల్లో తలుపులు బిగించుకుని అఘాయిత్యాలు చేసుకునే టీనేజ్ పిల్లల స్టోరీలు చూసిన దగ్గర్నుంచి అమ్మ రూల్ పాస్ చేసింది. అందుకే నా గదిలోకి అమ్మ ఎప్పుడంటే అప్పుడు ఎంట్రీ యిచ్చేయగలదు.

"లే!.. లేచి త్వరగా ఫ్రెష్ అయి రా" చెప్పింది అమ్మ.

"ఎందుకమ్మా యింత త్వరగా లేవడం?" అడిగాను చిన్నపిల్లలు.

"ఇంకో అరగంటలో యోగా టీచర్ వస్తుంది."

"ఇంత పొద్దున్నేనా?" అడిగాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఆ అమ్మాయి యింకా చాలామందికే యోగా నేర్పిస్తుంది. ఆ తర్వాత ఆ అమ్మాయి కాలేజీకి కూడా వెళ్ళాలట"

ఈ టైంకే కుదురుతుందంటే, నేనూ 'సరే' అన్నాను. త్వరగా లేచి రెడీ అవ్వు.

యోగా మాట్స్ నీ మంచంకిందనే వున్నాయి. కానీయ్.. త్వరగా" చెప్పేసి వెళ్ళిపోయింది.

నేను లేచి, మొహం కడుక్కుని, యోగా చేయడానికి వీలుగా కాస్త వదులుగా వుండే పైజమా, కుర్తాలోకి మారేసరికి నా కొత్త యోగా టీచర్ వచ్చింది.

పాఠాలు చెబుతుందని టీచర్ అనాల్సిందేకానీ వయసులో నా కంటే చిన్నగానే వుందా అమ్మాయి. పచ్చటి పసిమి కాకపోయినా, చామనఛాయ కంటే, మెరుగ్గానే వుందామె రంగు. కళ్ళు పెద్దవిగా వున్నాయి.

అవసరానికి మించి యోగా చేస్తుందేమో. మనిషి మరీ సన్నగా వుంది.

"హాయ్! నా పేరు తన్మయి" పరిచయం చేసుకున్నాను.

"చిత్రాంగద. చిత్ర అంటారు" చెప్పి "మొదలు పెడదామా?" అంది వెంటనే.

"చల్లగాలిలో అయితే బావుంటుందేమో. టెర్రస్‌పైకి వెళదామా?" అడిగాను ఉత్సాహంగా.

ఆ క్షణం నా మైండులో తెల్లని కుర్తా, పైజమా వేసుకున్న హీరోయిన్లు కొబ్బరిచెట్లు బ్యాక్ డ్రాప్‌లో యోగా చేస్తున్న సీన్లు వరుసగా కదిలాయి. చిత్ర నన్నోసారి విచిత్రంగా చూసింది. వెంటనే, యోగా మాట్ మీద కూర్చుని, "ముందు ఈ రెండువేళ్ళతో ముక్కుని పట్టుకోండి" అంది. చేసి చూపిస్తూ

"హూ! అవమానం నెంబర్ వన్. అస్సలు మన టైప్ కాదు" గొణుక్కుని చతికిలపడ్డాను. ఏదో రాందేవ్ బాబాజీ పుణ్యమా అని, కొద్దో గొప్పో నాలెడ్జీ ఉండడంతో చిత్ర చెప్పేది త్వరగానే పట్టేశాను. ఓ పావుగంట ప్రాణాయామం చేయించి, ఆ తర్వాత చిన్న చిన్న ఆసనాలు వేయించింది.

ఒళ్ళంతా రకరకాలుగా మంచి విన్యాసాలు చేయడం మొదటిసారి కావడంతో దీనంగా మొహం పెట్టాను. అయినా చిత్ర సరిగ్గా నలభై నిముషాల తర్వాతే పాఠం విరమించింది.

"హమ్మయ్య" క్లాసయిపోయిందనగానే, హుషారుగా లేచాను.

"చిత్రా! నీ నెంబర్ యివ్వు. నీకు ఫ్రీ టైమ్‌లో ఫోన్ చేస్తే ఓ.కేగా" అడిగాను.

చిత్ర యింకోసారి నన్ను విచిత్రంగా చూసింది.

"సారి నాకు అంత టైం ఉండదు" చెప్పింది ఠక్కున.

"అవమానం నెంబర్ టూ" నాలో నేనే గొణుక్కున్నాను.

చిత్ర వెళ్ళేటప్పుడు, "రేపు యిదే టైంకి వస్తానండి" అని అమ్మతో చెప్పింది వినయంగా.

"మరీ పొద్దున్నే రావడానికి నీకు యిబ్బంది అయితే, మా డ్రైవర్ని రమ్మని చెబుతాను" అమ్మ చిత్రతో అంది.

"థ్యాంక్సండీ" కానీ అవసరంలేదు. మా బావ నన్ను బైక్ మీద దింపుతాడు. వెళ్ళేటప్పటికి వెలుతురు వస్తుంది కాబట్టి, నేను వెళ్ళగలను" సమాధానమిచ్చింది.

"ఆహా" కనుబొమలు పైకెగరేశాను.

"మా అమ్మకి పోలికలు మార్చేసి, ఓ యిరవైయ్యేళ్ళు వెనక్కి పంపించి, యోగా టీచర్ని చేస్తే, అచ్చం యిలానే వుంటుందేమో" పైకే అనేశాను.

"శివశంకరీ! శివానంద లహరీ.. శివశంకరీ"

స్వప్న వాళ్ళ హాల్లోకి అడుగుపెడుతూనే, టి.వి సౌండు పెద్దగా వినిపిస్తూవుంది.

"బామ్మా! కాస్త టి.వి సౌండు తగ్గించు. బుర్ర పనిచేయక ఛస్తున్నా" వెనకాలే స్వప్న అరుపులు వినిపించి నవ్వొచ్చింది.

నేరుగా, స్వప్న వాళ్ళ బామ్మ అన్నపూర్ణమ్మగారి గదిలోకి వెళ్ళాను.

ఆ గదిలో గోడకి పెద్ద టి.వి అమర్చివుంది. ఎంత పెద్ద స్క్రీన్ అంటే దాదాపుగా గోడ కనిపించడమే లేదు.

తెరమీద నలుగురు ఎన్.టి.ఆర్‌లు కనిపించారు.

ఒక ఎన్.టి.ఆర్ పాట పాడుతూవుంటే మిగిలిన వాళ్ళు పక్కవాయిద్యాలు వాయిస్తూ వున్నారు.

ఎదురుగ్గా ఒక పెద్ద బండరాయితో ఓ ముసలాయన గడగడా వూగిపోతూ వున్నాడు.

దగ్గరికి వస్తే చెవులు పగిలిపోయేలా వుంది సౌండు. అన్నపూర్ణమ్మగారు ఆ టీవిలో మొహం పెట్టి మరీ చూస్తూ వుంది.

"హమ్మయ్య! నువ్వొచ్చి మంచిపని చేశావు" నన్ను చూడగానే ఊపిరి పీల్చుకుంది స్వప్న.

"బామ్మా! ఇక టి.వి ఆపేయ్. అటు చూడు నీకోసం ఎవరొచ్చారో" అంటూ ఆవిడ చేతిలో రిమోట్ లాక్కుని టి.వి కట్టేసింది.

"అయ్యయ్యో! టి.వి ఆపేశావేమిటే ఇప్పుడు రామారావు గంధర్వగానంతో ఆ రాయిని కరిగిస్తాడే" అంటూ తలతిప్పి చూసిందావిడ.

"తన్మయీ! ఎప్పుడొచ్చావ్" అంటూ నన్ను చూసి చేతులు బార్లా చాపింది.

"ఎలా వున్నావ్ బామ్మా!" అంటూ ముందుకు వంగి ఆవిడ్ని కావలించుకున్నాను.

"ఇదిగో యిలా వున్నాను" అందావిడ నా చెయ్యిపట్టుకుని.

"కొత్త టి.వి 85 ఇంచులట. వారం కిందటే తెచ్చారు. వీళ్ళెవరికీ టి.వి చూసే తీరికలేదు. ఆ ఫోన్లు నొక్కుకుంటూ కూర్చుంటారు. అందుకే నా గదిలో పెట్టించుకున్నాను. బావుందా?" అందావిడ చిన్నపిల్లలా టి.వి వైపుకి చెయ్యి చూపిస్తూ.

బామ్మ మొహం చూసి నాకు నవ్వొచ్చింది. ఆ వయసులో కూడా చిన్నపిల్లలా ఆవిడ చూపించే ఉత్సాహానికి ముచ్చటేసింది కూడా. "చాలా బావుంది బామ్మా" అన్నాను ఆవిడ పక్కనే సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"అవునేవ్ స్వప్నా నిన్నో విషయం అడగాలి. ఈ పెద్ద టి.విని చూస్తుంటే నా మనసు పరిపరివిధాలుగా పోతుందే. టి.వి ఆపేశాక కూడా దీనిముందే కూర్చుని ప్రార్థన చేయాలనిపిస్తుంది. నువ్వేదో సైకాలజీ అంటుంటావుగా ప్రతిదానికీ అదేంటో చెప్పు" అన్నపూర్ణమ్మగారు అడిగింది.

"ప్రతిమనిషి పసిబిడ్డగా వున్నప్పటినుంచి ఎదుగుతూ వుండే క్రమంలో వాళ్ళకి ఎదురైన సంఘటనలూ, వాటి తాలూకు భావాలూ అన్నీ మెదడులో బలంగా ముద్రపడిపోయి వుంటాయి. నువ్వు చిన్నపిల్లగా వున్నప్పుడు మీ అమ్మో, నాన్నో ఎత్తుకుని వుంటారు నిన్ను. నీకు భయం వేసినప్పుడూ, ఇన్‌సెక్యూర్డ్‌గా అనిపించినప్పుడూ దగ్గరకి తీసుకుని లాలించి వుంటారు.

ఇంకాస్త వయసొచ్చాక గుళ్ళో పెద్ద పెద్ద దేవుడి విగ్రహాల ముందు మోకరిల్లి సేఫ్‌గా ఫీలయ్యి వుంటావు. నీ మనసుకి దగ్గరైనవీ, ఆకారంలో పెద్దవీ కనిపించినప్పుడు నీకు సేఫ్‌గా, హ్యాపీగా అనిపిస్తూ ఉండొచ్చు. అందుకే నీకు దిగులుగా వున్నప్పుడు నీకు ఆ టి.వి ముందు మోకరిల్లాలనిపిస్తుందేమో" చెప్పింది నవ్వుతూ.

"అంటే, నాకు తెలియకుండానే నా మనసులో మా అమ్మా, నాన్నా అలా ఉండిపోయారంటావా?" ఆశ్చర్యపోయింది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

"అవును. తల్లి కడుపులో ఉన్నప్పటినుంచే, పిల్లలు తల్లిమాటలు, ఆలోచనలూ వింటూ పెరుగుతారు. తల్లిదండ్రుల ప్రభావం మనమీద చాలా వుంటుంది. వాళ్ళెప్పుడూ ఆలోచనల రూపంలో, భావాల రూపంలో మన మనసులోనే వుంటారు."

స్వప్న మాటలు వింటుంటే, నా మనసులో ఒక ప్రశ్న మెదిలింది.

"ఒకవేళ మా నాన్న బ్రతికి వుండుంటే నేనింకాస్త డిఫరెంట్‌గా వుండేదాన్నా?" పైకే అనేశాను.

వెంటనే, స్వప్న, అన్నపూర్ణమ్మగారూ ఠక్కున నా వైపుకి తిరిగారు.

"అయామ్ సారీ" స్వప్న నా చేతులు పట్టుకుని అంది.

"డోంట్ వర్రీ నాకు మా నాన్న గురించిన గుర్తులేవీ లేవు. అందువల్ల నాకు ఎలాంటి ఫీలింగ్స్ లేవు. అయినా మా అమ్మ ఒక్కటి చాలు. బాబోయ్ షీ ఈజ్ ఆర్ ఓవర్ మై లైఫ్" అన్నాను నవ్వేస్తూ

"స్వప్నా..స్వప్నా"

స్వప్న అన్నయ్య మాధవ్ వచ్చాడక్కడికి.

స్వప్న వాళ్ళకి గ్లాస్‌జార్ ఫ్యాక్టరీ, రైస్ మిల్లులూ ఉన్నాయి. అవన్నీ మాధవన్నయ్యే చూసుకుంటుంటాడు. ఇవికాక రియల్ ఎస్టేట్ బిజినెస్ కూడా చేస్తూ వుంటాడు.

"ఏమ్మా? బావున్నావా?" నన్ను చూస్తూనే పలకరించాడు.

"స్వప్నా! ఆ అబ్బాయి వచ్చినప్పుడన్నా కాస్త ఆ టి.వి పెట్టకుండా ఉండేట్టు చూడు" విసుగ్గా చెప్పి, మళ్ళీ ఆఫీస్ రూంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"అబ్బాయి? ఊహూ ఏమిటి సంగతి?" కనుబొమలు ముడివేసి స్వప్నకేసి చూశాను.

"ఇవాళ అమ్మా, నాన్నలని కలవడానికి తనీష్ వస్తున్నాడు. స్వప్న సిగ్గుపడుతూ చెప్పింది.

"ఆ అబ్బాయిని హైదరాబాదులో ప్రేమించిందంట. వారం నుంచి యింట్లో ఈ విషయం మీదే శషభిషలు. చివరికి మావాడే మెత్తబడి, ఆ అబ్బాయిని రమ్మన్నాడు. మాట్లాడతానంటున్నాడు" పూర్తి వివరం అన్నపూర్ణమ్మగారు చెప్పింది.

"ఇంత పెద్ద విషయం నాకు చెప్పకుండా దాచావా? ఇతనా బడా ధోకా" అన్నాను కోపం నటిస్తూ.

"అందుకేగా యివాళ నీ డిన్నర్ మా యింట్లో అని పట్టుబట్టి పిలిచాను. తనీష్ ఎలా వున్నాడో చూసి చెప్పు" అంది నవ్వుతూ.

"స్వప్నా! నువ్వింకా రెడీ కాలేదా? స్వప్నా వాళ్ళ అమమ విశాల స్వప్నని చూస్తూనే కంగారుగా అరిచింది.

"తన్మయీ! నువ్వన్నా కాస్త తొందరపెట్టమ్మా" నాకు చెప్పి హడావుడిగా ఎలా వచ్చిందో అలానే వెళ్ళిపోయింది.

ఆవిడ పనివాళ్ళనీ, వంటవాళ్ళనీ హడవుడీ పెడుతున్న తీరుని చూస్తుంటే, తనీష్‌ని బాగా యాక్సెప్ట్ చేసేసిందని అర్థమైంది. స్వప్న ఆంటీకి తనీష్ గురించి ఏం చెప్పిందో తెలియదుకానీ ఖచ్చితంగా డబ్బున్నవాళ్ళు మాత్రం అయివుంటారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments